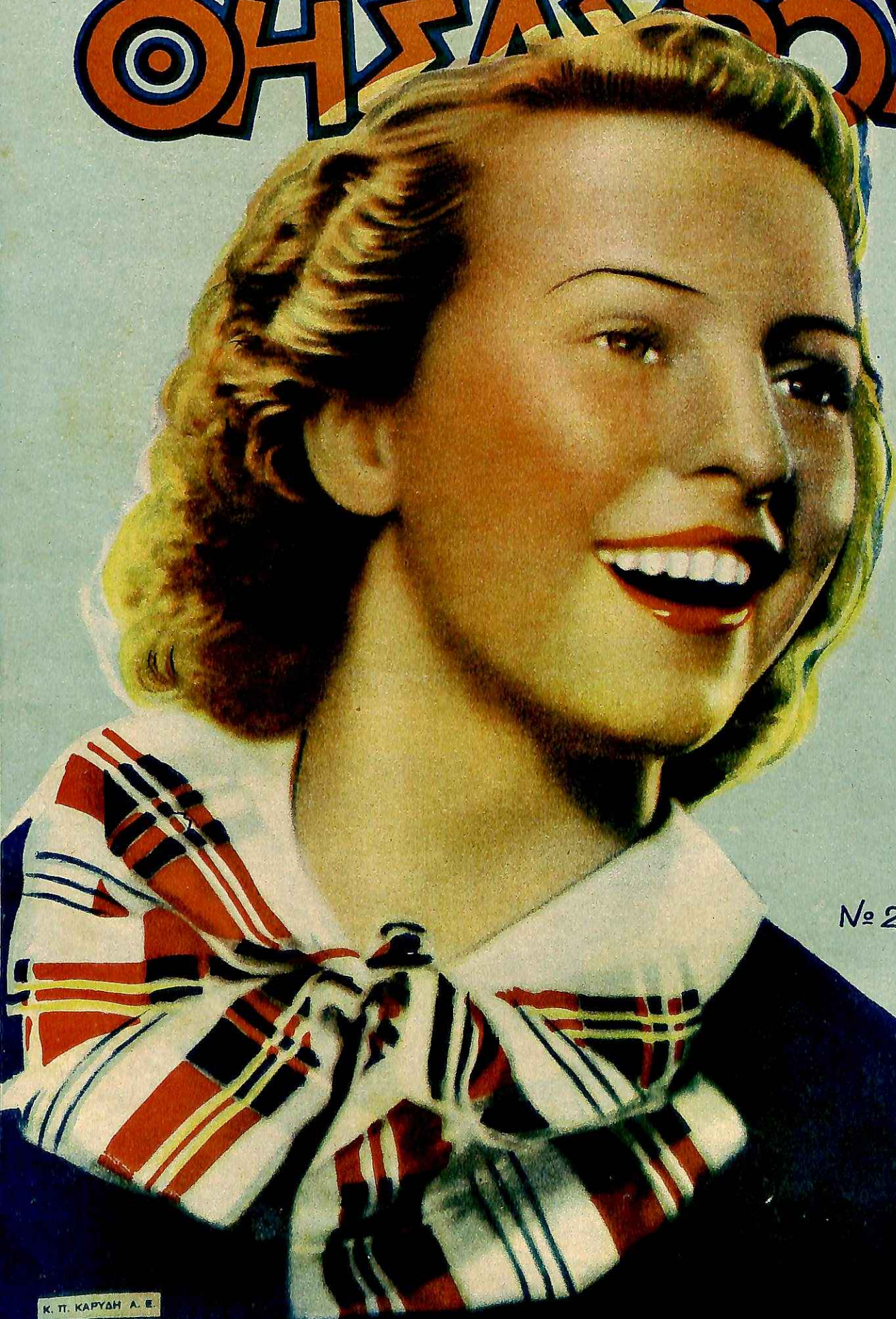
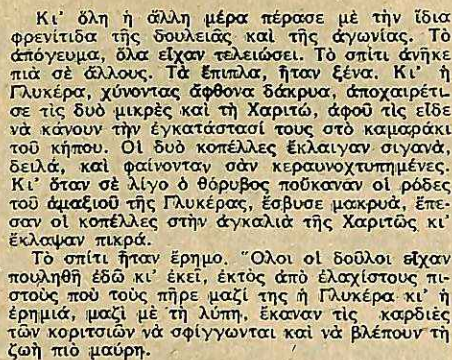

ΟΗΣΙΣ

№ 228

—Λουλουδία! Λουλουδία! Νέοι αφέντες! Ἀγοράστε λουλουδία γιὰ τίς φίλες σας. Ἐ, σὺ, χρυσομάλλη! Ἀγόρασε αὐτὸ τὸ στεφανίον πὺθ θὰ σὸς στολήσῃ ἀρμονικά τὸ μορφὸ σου κεφάλι.
Ἡ φωνὴ τῆς φωνῆς καὶ τῆς Κορίνας, ἀνακατεῖναι καθεὺν μέρα μὲ τὶς φωνὰς τῶν ἄλλων ἀποθησαλιβεῖται στὴν ἀγορὰ. Οἱ νεαροὶ σταματοῦσαν, τοὺς ἔλεγον λόγια ἐρωτικά, πειρακτικά, μὰ λίγοι ἀγόραζαν λουλουδία. Δὲν τοὺς τραβοῦσε ἡ ὁμορφίαν τῶν δύο κοριτσιῶν, πρὸ πάντων τῆς φωνῆς; Τοὺς τραβοῦσε, ἀλλὰ κανένας δὲν φαίνονταν νὰχὺ διάθεσι νὰ τίς προσέξῃ πιὸ πολὺ.
Ὅταν γυρίζαν τὸ βράδυ κουρασμένους στὸ φτωχικὸ τοὺς καμαράκι, κ' ἔτρωγαν τὸ λιτὸ τους δειπνῶ, ἡ Χαριτῶ τίς κύτταζε στὰ μάτια καὶ τίς ρωτοῦσε:
—Δὲν βρέθηκε ἀκόμα ὁ ἄντρας πού εἶνε γεννημένος γιὰ σὰς;
—Ὅχι, ἀποκρινόταν ἡ Φρύνὴ θλιμμένη. Ἄγ. Χαριτῶ, μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν σφάλμα νὰ ἐξέβουμε στὴν Ἀθήνα.
—Ἰσως... Ἡ Ἀθήνα εἶνε μεγάλη. Εἶνε δύσκολο νὰ προσέξῃς τὸν φτωχὸ κοριτσιάκι, ἐνῶ στίς θεοσιτίες σὰς γυρίζουν.
—Τὶ θὰ γίνουμε ὅταν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας; ἔκαμε σκοτεινὴ ἡ φωνή.
Κι' ὅταν ἦλθε ὁ χειμῶνας, ἡ πείνα ἄρχισε νὰ βασανίζῃ τίς τρεῖς φτωχὰς γυναῖκες.
Οἱ καινούργιοι ἰδιοκτῆτες τοῦ σπιτιοῦ, τίς ἔλεπαν μὲ κακὸ μάτι. Ἦταν βεβαία ὁρος ρηθὲν στὴν ἀγοραπωλησίαν, πὼς τὸ καμαράκι ἀπῆκε στὴν Χαριτῶ καὶ στίς δύο κοπέλλες. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε τοὺς καινούργιους ἰδιοκτῆτες ἀ προσπαθοῦν νὰ διώξουν μὲ τὸν τρόπο τους τίς ἀνηθύντικες παρελθούσες.
Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ ζωὴ γινόταν καὶ πιὸ ἀποφόρητη καὶ πιὸ σκληρὴ. Ἡ ὁμορφίαν τῶν δύο κοριτσιῶν μαραινόταν μὲ τίς κακουχίες. Δὲν τὰν καὶ μικρὸ πράγμα νὰ γυρᾶνε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ ὑπαίθριο, μὲ τὰ λουλουδία τους στὰ

 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

■ Στην Κεντρική Αφρική βρίσκεται ένα δένδρο που μοιάζει σαν τη δική μας μηλιά, και το οποίο οι Ιθαγενείς αποκαλούν «δένδρο του διαβόλου».

Το παράξενο αυτό δένδρο έχει μία πολύ αποκρουστική οσμή, η οποία προκαλεί το θάνατο όταν κανείς παραμεινεί κοντά σ' αυτό επί ένα τέταρτο.

Οι Ιθαγενείς χρησιμοποιούσαν το «δένδρο του διαβόλου» και ως μέσον θανατικής εκτέλεσης. Οι καταδικασθέντες δηλαδή σέ θάνατο δένονται στον κορμό του δένδρου κι ύστερα από ένα τέταρτο είνε νεκροί.

■ Ο μεγαλύτερος πεζοπόρος της Ελλάδος ήταν ο εφέτης Παρασκευαστής.

Ξεκινούσε χάρην περιπάτου από τη Λάρισα κι έρχοτανε στην Αθήνα με τα πόδια, αδιασφορνιστά γιὰ τίς ζέστες του καλοκαιριού και γιὰ τα κρύδα του χειμάνου.

■ Όπως έχει έξαρκρωθή από τους πούστημας κανένα άπ' τα άρπакτικά μάτος, δεν έχει το χρίσμα του κελαιώδ.

■ Το σώμα του ψύλλου είνε τοποθετημένο άκριβώς ανάμεσα άπ' τα δυο μπροστινά του πόδια.

■ Οι Κινέζοι άριστοκράτες συνηθίζουν νά άφινουν τα νύχια τους να μεγαλώνουν νουν και οι ώραιές δέσποινες. Το ίδιο και οι άποιοι γιὰ να προφυλάξουν του Σιάι, τους άπ' τήν καταστροφή φορούν μακρύνει άσημένιες δαχτυλίδες.

πανέρια. Κι' ὅταν δὲν ὑπῆρχαν πιά λουλούδια,
τοὺς φάνηκε πῶς ἡ ζωὴ τελείωνε γι' αὐτές...

—Φρήνη!...

Γύρισε η κοπέλλα και χαμογέλασε σάνα. "Α-νανήρσιτε το νεαρό Κλέαρχο. Ήταν από τους λίγους πιστούς πελάτες της, όταν πουλούσε λουλούδια. "Ένα παιδάριο έως δεκαοκτώ χρόνων, δειλό, που την κύτταζε ώρες από μακριά, πριν άποφασίση να της μιλήση. Τώρα φαινόταν πηδ θαρραλέος.

—Τι κάνεις εδώ, Φρήνη; ρώτησε ο νέος δειλά.

Κοκκίνισε η κοπέλλα ως τα αυτιά. "Αποκρίθηκε διως άποφασιστικά:

—Δέν καταλαβαίνεις γιατί ήλθα στον Κερ-μεικό;...

—"Ω, έκανε ο νέος κοκκινίζοντας κι αυτός. Μά του θεούς, άν ήμουν πλούσιος, άν ήμουν έλεύθερος...

—Καί πώς σ' έμποδίζει;

—Δέν έζήτηε έστίς, άποκρίθηκε άναστενάζον-τας ο έφηβος. "Ο παιδαγωγός μου ο "Αριστά-ντετος, άν με ήλ να μιλώ μονάχα μαζί σου, Φρή-νη, θά γίνη ήθριο. Νά, κάπου εδώ κοντά βρι-σκειται. Ποίπει να έξεφανιστώ. Μά θά σέ ξανα-δώ. Ποι θά σέ ξαναδώ τώρα που δέν που-λείς λουλούδια;

—"Ισως εδώ, άποκρίθηκε η κοπέλλα.

"Ο Κλέαρχος έξεφανίστηκε γιατί άπό μα-κριά φαινόταν κιόλας η στεγνή σιλουέτα του "Αρισταντετου.

—Τόγη! Έκανε περιφρονητικά ή Φρήνη. "Ένας άντρας με πρόσεξε, κι αυτός έγινε νέος και δι-ελός σάν άβγατο κοριστάκι...

Τό βράδυ όταν γύρισε σπίτι τους, είχαν κι οί δύο τους να διηγηθούν την πρώτη περιπέτεια της άθνηακής ζωής του.

Η Φρήνη ήταν κουρασμένη και άπογοητευ-μένη.

Η Κορίνα ήταν διως συγκινημένη. Ήταν η πρώτη μέρα που είχε προσφερθή θυσία στον έρωτα. "Όσο κι άν το είχε πάρει άπόφαση, δέν μπορούσε να κρύψη τη συγκίνησή της. Τά δει-κρια έτρεχαν άθελστα στα μάγουλά της.

Σ' τή τέλος διως έλπτε:

—Ίσως κίπιας να είμαι ταχυρή. Τὸν λένε Λυσία. Εἶνε ὑποπόσιος πλοῦσιος καὶ φαίνεται καλός. «Ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι παῖζω τὸν αὐτὸν, ἐνθουσιαστῆσαι καὶ μοῦ εἶπε πῶς κάποια μέρα θὰ μὲ καλέσει, ἀπὸ θαχῆ φιλῶνος τοῦ σπῆτι τοῦ καὶ θὰ παῖζω γι' αὐτούς.

Καὶ πραγματικὰ, τὸ ἄλλο βράδῳ, γύρισε τρελλῇ ἀπὸ χαρὰ ἡ Κορίνα.

—Εἶνε πολὺ καλὸς ὁ Λυσίας, εἶπε. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ἔχει συμπόσιον καὶ μὲ κάλεσε νὰ πάω νὰ παῖζω αὐλῶ.

—Ἄχ, ἐνῶ εἰμαι ἄτυχη! φώναξε ἡ Φρόνη, μὲ κάποια χήλεια. Τίποτε καλὸν δὲν μοῦ παρουσιάζεται ἐμὲνα.

—Τίποτα;

—Ἐκεῖνος ὁ βεῖλος ὁ Κλέαρχος. Ἐρχεται μιὰ στιγμὴ κοντὰ μου, ἀναστενάζει καὶ φεύγει μὲ ἀκούσι τὰ θήματα τοῦ Ἀρισταίνετον. Εἶνε κομικὸ καὶ τοαγκιὸ μαζῇ.

—Κάνε ὑπομονή. τὴν παρηγόρησε ἡ Κορίνα. Θὰ ἀνοίξῃ καὶ ἑσένα ἡ τῆχη σου. Εἶσαι πιὸ ὁμορφὸ ἀπὸ μένα.

—Ἐδὼ δυὸς σπῆν Ἄθῃνα, φαίνεται πῶς οἱ αντρες δὲν βλέπουν τὴν ὁμορφίαν, εἶπε μὲ ἀπογοῦνται καὶ ἡ Φρόνη.

—Ὅταν σὲ ἴδινε μέρες γύρισε ἡ Κορίνα ἀπὸ τὸ συμπόσιον τοῦ Λυσία, ἦταν τρελλῇ ἀπὸ χαρὰ. Ἐκάλει καὶ γελοῖσεν μαζῇ.

—Σίβηκα! φώναξε ἀπὸ τὴν πόρτα. Τέλειωσαν σὲ! ἀλλήθεια τὰ βάσανα μου.

—Τί στέθηκε; ὥσπῃτε μὲ ἀνώνη ἡ Χαοίτα.

—Νά, μάλισι τοὺς ἑπασεῖα σὺλῶ. ὁ Λυσίας μ' ἀνέκαλεσαι καὶ μοῦ εἶπε νὰ πάω αὐρίο νὰ ἐγκατασταθῶ σπῶ σπῆτι τοῦ. Θὰ μ' ἔχη, λέει, ἐν γυναικὰ μου.

—ῶ, εὐτυχισμένη ἐσὺ! φώναξε ἡ Φρόνη. Καὶ δὲν μοῦ λες, ἀξίζει νὰ τοῦ ἀφιερῶσης ὅλη σου τὴ ζωή;

—Εἶνε καλὰ, καλὸς ὅσο δὲν παίρνει ἄλλο. Νέος πολὺ δὲν εἶνε, οὔτε ὁμορφος. Μεγαλοποι- μὲ ποδῶσιον γλωιῶ, μὰ ὁμνενικὸ. Ἐμὲνα ἔμεινα Φρόνη, μοῖ φαίνεται κίλλας ὁμορφος σάν θεός. νιαπὶ τὸν ἀναστῶ. τὸν ἀναστῶ...

—ῶ, εὐτυχισμένη. Εὐτυχισμένη! ἀναστενά- ξε ἡ κοπέλλα.

“Ἐκλασαν κ’ οἱ δύο τους, κ’ ἡ Φοῦνι κ’ ἡ Κορίνθα. ὅταν πῆρε πάλιν λίγα σουλακία τῆς ἡ Κορίνθα, κ’ ἔβυε ἀπὸ τοῦ φτωχοῦ κατωράκι ποὺ ποιοῦσάντοιν πὺν συστηγία τους. Ἐκλαίον καὶ ἡ Χαρίτω, καὶ ξεπροβόδιζε τὴ μικρὴ μὲ εὐχες:

—“Ἄς δώσουν οἱ θεοὶ. νὰ μὴ ξεαναγυρίσῃ σὲ φτωχὴν αὐτὴ κέμαρα. Ἄς φυσιῇτο στὴν ψυχὴ τοῦ Λυσία τόση ἀγάπη, ποὺ νὰ σὲ κρατήσῃ κοντὰ του σ’ ὅλη του τὴ ζωή.

ΣΤΟ ΠΡΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Οταν έμαθε την θλιβερή εί-
δηση ή Κάκια ένοιωσε ένα
ρίγος να περνά όλο τὸ σώ-
μα της. Ὁ Πέτρος, ἦταν
βαρειά ἀρρωστος, τόσο πολὺ
ἦταν ζήτημα ἂν θ' ἀνόηξ...

— Με παρέκαλεσε μιά που θά σου φέρω την ελπίδα, να σ' ικετεύσω να θελήσεις να πας να τον δής για τελευταία φορά, πρόσθεσε η φίλη της Κάκιας, που ανέλαβε να της μεταβιβάσει την είδηση...

Για τελευταία φορά!... Ψιθύρισε κατακίτρινη από την ταραχή η Κάκια.

— Να!... Γιατί είναι σχεδόν εξουσιοδοτησάντος... Και κάτι άλλο άκοιμη, Κάκια. Μιά και δέν θέλεις σκέψα να τόν συνηγορήσεις ώς τώρα για τ'ο παλιό, του σφάλμα — μου είπε — σου ζητά για στενήν χάρι σαν Χριστιανή που είσαι, να τ'ο κινήεις αυτό τώρα τουλάχιστον που έτοιμάζεται να άφήση τόν μάταιο αυτό κόσμο.

Η Κάκια ένοιωσε να της φεύγει όλο τ'ο αίμα από τις φλέβες. Έπαυσε. *Ήταν τόσο άναπνέοντα όλα αυτά που άκουε. *Ο Πέτρος κινδύνευε, ο Πέτρος χαροπαλάει στο κρεβάτι του πόνου, μόνος και έρημος με τ'ο βάρος τών τώσεων στην ψυχή, με την άσθυβη στη δίψη της συνάντησης, που α'υτή άρκεσθηκε να μ'ην του δώσει ποτέ για ό,τι της είχε κάμει...

Έπρεπε να πάη κοντά του... Την είχε τόση ανάγκη. Είχε τόση ανάγκη από την παρουσίαν της, κάποιον χέδι στο φλογισμένο μέτωπό του, ένα πασηγόριο λόγιο... Και πρό παντός την συνάντησή της τώρα που ή ζωή τόν εγκατέλειπε.

Μά, μπορούσε να πάη; Μπορούσε να τόν συνηγορήσει; Μπορούσε να λείψει μιά - δυο μέρες από τ'ο σπίτι της, γιατί ο Πέτρος σφάλωνε τόσο θά την είχε ποτ'ο άσφαλτο στην ανάγκη... Τι θ'έλεγε ο άνδρας της όταν τ'ο μάθαινε... Δέν θάταν κάτι σαν άπιστία ή έπιστροφή της στον πρόδο σύζυγο, έστω και έτοιμοθάνατο;

Γιατί, έστω και έτοιμοθάνατος...

— Η κυρία; —

— Έθελω να δώ τόν κ. Πέτρον —

Μά περιμένει! είπε άποφασιστικά.

Και προχώρησε μέσα.

— Μά κυρία μου την στιγμή της ή υπέρτερια. *Ο γιατρός άπ'όπουδενε κάθε έπίσκεψη. *Ο κ'ιριος είνε άσχημα...

— Με φώναζε ο ίδιος. Πού είνε τ'ο δωμάτιό του; *Όχι,ήστε κ'ι γρήγορα.

Η υπέρτερια άναγκάσθηκε να άποχωρήσει. Σέ λίγο ή Κάκια έπαυσε στο δωμάτιο του άρρώστου.

Προχώρησε άφρα κατασυγκινημένη προς τ'ο κρεβάτι του. Κοντά τ'οτα μέσα στο λευκά σινδόνι τ'ο λευκό και από αυτά... Κάθώς άκούσε θόρυβο, στράφηκε για. Κάτι θύλας ήν άπ'από τ'ο αστραφένια σταθμά μιά λάμψη ζωής. — Κάκια έσύ! *Ήρθε λοιπόν ψιθύρισε.

— Εκείνη τρελλά από άγωνία άδριμεσε στο πλάι του. Του άρπασε τα δυο χέρια και τα γέμισε φιλία.

— Δέν μπορούσα να μ'ην έθω. Δέν είχα τ'ο δικαίωμα, Πέτρο, ψιθύρισε.

Ξαναζωντάνεμα όνειρών

- αφινικά καθώς άντικρου
- την άναπνέονη μορφή τ
- ένας χείμαρρος εύτυχισ
- νων άναπνέσσαν πλημυ

σε την ψυχή της. *Όλη ή παλ

...ο δεύτερος ανδρας της, ποθεραει ιπλοτουμες δεν εηγε απο βαλεις, ποτε την ομοφια οτι αση δεν εηγε εεκασει ποτε τον Πετρο...

Και διωρι! "Επρεπε να παη! "Ηταν ενα ιερο κρηκον, ηταν μια χριστιανικη προξει...

Η Ιστορια μιας ανωτης

Η τον δεκαετη μολις χρονων η κακια, οταν εηγε παντρευθη τον Πετρο. Εηχαν παρθη απο ερωτα, ουτερα απο ενα τρυφερο ειδωλλο πολων υνυν.

"Εκεινη την ελαιοτρευε. "Ηταν ενας αγγελος καλωσινας. "Η μο υν εγνωτο του ηταν πως να προλαμυθαν και την παραμικροτερη επιθυμια της.

"Η Κακια ζουσε μεσα σ' ενα τρελλο ουνερο εουτυχιας. "Ο Πετρος ηταν ο ανθρωπος που ενσφαρκνε ιδωεδες της ο τρυφερος συζυγος που δεν ζουσε παρα μονο υνι' ασηνη...

"Ενα μοιρατο ορδου διως ηρθε ανακατατεχα τον δρομα. "Ενα ανωνυμο γραμματι την ειδοποιουσε οτι ο Πετρος της την καταποουσε και της ωρισε την ημερα και την ωρα και τον τοπο που θαερισκε τον συζυγο της σην αγκαλια μιας ελλη.

"Αν και δεν πιστευε σε τιποτε, ηηγε. Καποια ανωτερη της θελησεως της δυναμι την εωρκανε.

"Ο ανωνυμογραφος εηγε δηκο. "Ο Πετρος την καταποουσε. "Επηκολουθησαν σκηνες, εενηησεις. "Ο Πετρος διωλοδης την ανωνυμοτα μιας στυμης, την επιπολασινητα του εητης συνηνητην. Και η κακια ηταν εεαμνη να το καινη υλοσικια ηεν ανασταμνη... Μια απενεδηση τον τον ανασταμνη...

Το μέγεθος του έρωτος
αμφιβολίες που έχουν οι έρωτες
□ □ "Ο έρωτας έχει περισσότερα παρά απ' τη φύλη.
□ □ Οι γυναίκες μοιάζουν φύλλα και μικρή καρδιά.
□ □ Το δυνατότερο διεγερτικό
□ □ Σε κάθε της ενέργειας, δια ή απ' την φαντασία. "Η
□ □ "Ο έρωτας, όπως και οπεία που μπαίνει.
□ □ Πρέπει να είναι κανείς μη θέλει να παντρευθεί.
□ □ "Η γυναίκα για τον άνδρα είναι μέσον.
□ □ Πολλές φορές η γυναίκα μά έκτιμάς περισσότερο εκείνον.
□ □ Το βαρύτερο φορτίο μουσικό.

Ο γάμος είναι θεσμός
□ □ "Ο γάμος και ενισχύει ή ρεί ή ετούχια και ενισχύει ή ρεί Δέν ανακαλύφθη ακόμ ή α μπορεί κανείς να ταξιόμει το ή γάμου.
□ □ Τα χρόνια που άφαιρ ή χάνονται για...τά προσέθετε
□ □ "Όσο πιο άνεργη είναι είναι ή καρδιά της.

δενειρωμένην εποχή της πρώτης
γάπης τους και της πρώτης συν-
γικής ζωής τους ξαναγύρισε στη
μνήμη της.

— Κάκια! ψιθύρισε εκείνος, με
συγχωρείς;

Και μέσα στα δάκρυα μάτια του
ελαμπε μια ξαφνική φλόγα ζωής.

— Άωστε μ' αγαπής και σύ;

— Ποτέ δεν έπαφα. Σέ είχα
συγχωρήσει από την πρώτη σπι-
λιάσουλιά που ξίχαιλό ποη-
κέσ, ο δεύτερος γάμος που
επέβαλαν οι δικιοί μου, δεν μου
επέτρεψαν να τρέξω κοντά σου.

Τον δεύτερο άντρα που ποτέ
δεν τον αγαπάσα, Πέτρο, γιατί
μου τόν επέβαλαν, τον πήρα σε
μια στιγμή απελπισίας... Και η
ζωή μου κοντά του ήταν άναρη,
μονότονη, θλαστική... Πέτρο,
πώς μου πώς δεν έχεις τίποτε το
σοβαρό... Θά μείνω για πάντα κον-
τά σου...».

Τ ἄ χρυσά δνιτρα πὺ εἶχε
πλάσει μαλ' τοῦ, καταζών-
σαντα τῶρα. Ἐνοῖσας ἔα
φυγὰ πῶς τίποτε δὲν εἶχε
μεσολαβῆν μετὰ τοὺς καὶ πῶς
συνέχισαν τὴν παλαιὰ του ἐκείνῃ
ζωὴν τὸν ἔρωτος καὶ τῶν δνέων...
— Ἦσαν κοντὰ στὸν ἄντρα πὺ τὴν
εἶχε νοιώσει, ἀληθινά. Καὶ τῶρα,
δὲν ἤθελε πιά νὰ τὸν χάσῃ.
— Καὶ ὁ κόσμος; — Ὁ ἄντρας
σου; Ὁ γονεὶς σου; ψιθύρισε ὁ
ἄρρωστος. Τί θὰ ποὺν;
— Ἄς ποὺν ὅ, τι θέλουν, Πέ-
τρο. Δὲν με νοιάζει. Μπροστὰ τοῦ
θεοῦ ἐγὼ ἐσένα ἀναγνωρίζω γιὰ
σὺνόν μου... Καὶ θὰ μείνω κον-
τά σου... Γιατί ἐν φῶνι πάλι, δὲν
θὰ ἀνέβηξεν στὸν πόνο, δὲν θὰ
μπορέσει νὰ νικήσῃ τὴν ἀρρώ-
στειά σου θὰ πεθάνῃ. Προτίμω
χίλιες φορὲς τὴν κατηγορία τῆς
κατωχρωλῆς, ἀπὸ τὸν ἀφανισμό
σου... Προτίμω χίλιες φορὲς τὴν
καταφρόνιā τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸ
νὰ χάσῃ ἐσένα καὶ τὴν ἀνάπνι
σου...
— Κόκκινα, ψιθύρισε ὁ ἄρρωστος,
νοιάθω πῶς δὲν εἶμαι πιά τόσο
ἀσχημα δσο νομίζω... Νοιάθω πῶς
τά λόγια σου μοῦδωσαν ζωὴν...
Νοιάθω πῶς θὰ μπόρῃς νὰ ζή-
σω... Πῶς μ' ἔσωσας...

Ἡ Κάκια εἶπε τώρα γιὰ ὅλο
τὸν κόσμο μιὰ παραστρατημένη,
ποὺ ἐγκατέλειπε τὸν νόμιμο σὺ
ζυγό της γιὰ νὰ ζῇ παρνομα μετὰ
τὸν πρώτο ἄνδρα της. Εἶπε μιὰ
δακτυλοδεικτούμενη... Ἡ κοινὴν
τὴν ἔχει, ἀδίκησε σκληρά. Μὰ τί
σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά, μπρο-
στὰ στὴν ἀπέραντη εὐτυχία της...
Ξέρει καλά πὺς εἶνε μιὰ ἀσώα
ἡμαρτωλὴ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΦΥΓΕΤΙΚΟ
Τὸν Ἐρωτικό

ἀποδεικνύεται ἀπ' τὸν φόβο καὶ τίς
ἀπ' μεταξὺ τῶν.
ἀπὸ στοιχεῖα παρμένα ἀπ' τὸ μῖσος
ἐπὶ τὰ χρυσάνθεμα ποὺ ἔχουν πολλὰ
γὺρὰ τὸ ἔρωτος εἶνε ἡ ἀμφιβολία.
γυναικὰ καθοδηγεῖται ἀπ' τὴν καρ-
μυκὴ δὲν παίζει κανένα ρόλο.
ἐκείνην ἀφάνει τὴν ἀνιψίαν ἀπὸ

Μετά από αυτές τις κορώνες
εἶνε ἀπαράτητες οἱ κοινω-
νὲς ὁρῶντες καὶ λαμῶν νερό-
τὲς τῆς κοινωρέσεως τῆς ἐξέσκη-
θῆναι δέκα λεπτά τῆς ὥρας.

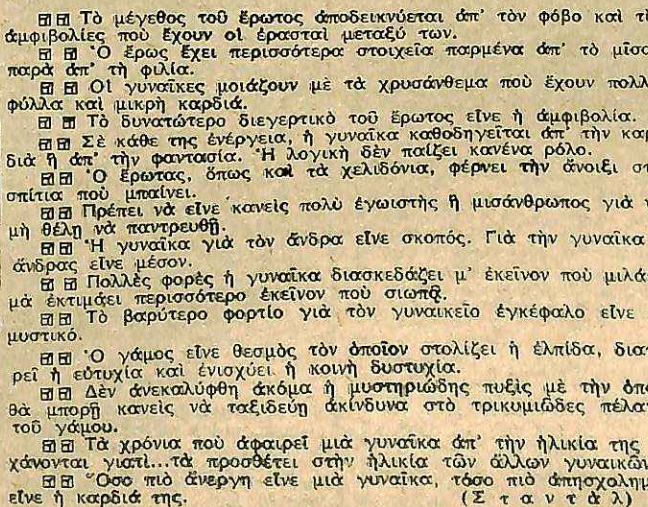
Καὶ γὰρ νὰ κλεισμοὺς αὐτοὺς
σημαίνει, θὰ σὰς ἀναφύρουσι
κόμη καὶ κάτι συμπληρωματι-
κὸν καὶ αὐτὸ διὰς χρειάζε-
ται ἄσκησι πὺν μωῶν, καὶ ὅ-
τῃ μὴ τὸν ἐξῆς τόπον.

Κλεινετε τὸ στόμα καὶ σφῆ-
τε καλὰ τὰ ὀνύα σας, ὥστε
μὴ σπαγῶν νὰ ἐνώνεται μὲ
τὸ ἄλλον. Ἐπειτα πιέσετε τὴν ὀ-
τὴς γλῶσσας σας στὸ ἐσωτερ-
τὸν σπαγῶν χωρίς ν' ἄνοι-
τὸ στόμα σας καὶ κάνετε δι-
σπαθῆναι νὰ καταστῇτε ἐν-
χειράζετε καὶ μὲν ἄλλή προση-
νὰ νὰ κατεβῇ ὅς τὸν λαόν.

Τὲς οἱ κινήσεις εἶνε ὠφέλμες,
τὶ δυναμοῦν τὸν τοῦ τοῦ
μοῦ καὶ τοὺς δίνουν καινού-
ζωή.

ΦΥΝΓΙΚΑ
"ΕΡΩΤΑ

ἀποδεικνύεται ἀπ' τὸν φόβο καὶ τῆς
ἀπ' μεταξὺ τῶν.
ἀπ' στοιχεῖα παρμένα ἀπ' τὸ μῖσος
μὲ τὰ χρυσάνθεμα ποὺ ἔχουν πολλὰ
κό τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ ἀμφιβολία.
γυναικὰ καθορίζεται ἀπ' τὴν καρ-
κὴ καὶ δὲν παίζει κανένα ρόλο.
τὸν ἔρωτον ὁρᾶν τὴν ἀντίφρ.

Συμβουλές στις κυρίες

[illegible]

με. Το καλύτερον σύστημα, γιὰ νὰ ἐπιβραδύνῃ καὶ τὴν ἐμφάνισιν, εἶνε νὰ κομίσται χωρὶς μὲν εὐχαρί, ἢ μὲν ἔνα πολὺ χαμηλὸν πρᾶσκαλον. Ὅταν δὴμος καὶ πάλιν οὐτίδες παρουσιασθοῦν πρὸς νὰ τις ἐξαφανίσουσι, με καθέ θῶσία: μὲ μισοσθέν, μὲ ἐλαφρὰ χτισμάτα τοῦ λαοῦ, μὲ εἰδικὰς λοιφεῖς, μὲ ὅτι, χρειάζεται τέλος πάντων γιὰ νὰ ἀνακτηθῇ ἡ γούτεια. Ἰδού, μὲν ἀνοητικὸν πολὺ πλὴν γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν μισοσθέντων αὐτῶν οὐδὲναι:

Κάνετε πρώτα μιὰ προσεκτικὴ ἐξέταση τοῦ λαοῦ σας στὸν κ. ῥόφη. "Επειτα μιὰ τὸν δεικνὶ καὶ τὸν ἀντιχειρά και τῶν δύο χειρῶν ἀρχίζετε να τοιμπατέε ὅλο τὸ ῥόφη τῆς ἐπιδερμίδος μέχρι τοῦ ποῦ, ποῦ παρουσιάζεται τὰ ἀντικειμενικὰ ἐξογκώματα. Τὸ τοιμπατέε αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τοῦ ποῦ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἐρεθίσθῃ αὐτὸ τὸ μέρος. "Επειτα μετὰ τῆς παλάμης τεντωμένες κάνουν μασσάζ, ὁ ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὴν βάση τοῦ ὡς ἀπὸ τὴν ἀπὸ. Καὶ αὕτη τὴν κίνηση τὴν γίνεσθαι σφόνδε.

Μετά τὸ ταῖσιμα καὶ τὸ μὲν
σὰς ἀκολουθεῖ τὸ ἑλαφρὸν κτῆ-
μα μετὰ τὸ ἐπάνω μέρος τῶν χει-
ρῶν κάτω ἀπὸ τὸ πηνοῦν.
Πρὶν δὴως ἀρχίσετε ὅλην αὐ-
τὴν ἐργασία, εἶνε ἀπαραίτητον
ἀκούετε τὸ λαμβὼν σὰς μετὰ τὴν κ-
μα πού χρησιμοποιεῖτε γιὰ
πρόσποιν σὰς ἢ μετὰ ὅλην λα-
λῖν. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ χρησι-
ποῖτε καὶ αὐτὸν ὁλοκαυτοῦ.

Ο ΝΟΥΣ ΜΟΥ

Ἔχω ἡμέρες νὰ σὲ δῶ
μῆνας θαρρῶ κοντεύει
κι' ἂν τὸ κορμὶ μου εἶν' ἐξ
ὁ νοῦς μου ταξιδεύει.

Φεύγει νὰ δῇ ὅν μ' ἀγαπᾷς
νὰ δῇ ἄν μὲ θυμῶσαι
σ' ἀκολουθεῖ ὅπου κι' ἄν
κι' ἀκόμα ὅταν κοιμᾷσαι.

Παύσει γύρω μοναχός
καὶ τὸν ἀγέρα σχίζει
φεύγει μὲ γέλιο ὁ φτωχὸς
μὲ δάκρυα γυρίζει.

Γ. ΠΟΔΕΜΗ Σ

ὁμο, χωρίς κανέναν τους νά
ἀμᾶ νά κινηθῇ. "Ὁχι τόσο ἀπό
δο. ἀλλά γιατί φοβόντουσαν ὁ.

Ο ΓΑΜΟΣ —
— στην έποχή μας

*Ο φόβος του θανάτου είναι
 χειρότερος απ' τον θάνατο. (Κα Μόνταγκ)
 *Ο φθόνος είναι το πείνημα της
 καρδιάς. (Σενέκας)

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ ἔρωτος —————
 ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

μόνο τῶν ἀτεχνῶν στροφῶν, τ
καὶ γι' ἀποιβή μου, στὰ γλῶσσ
κατέβα σὺ καὶ γέλασε, φιλά

μπουκετάκι αυτό
χειλάκια Μιᾶς που ξέρω
έρωτικό!

ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ —
— μέ φουστάνια

καταδικάσας σὲ θάνατο καὶ μὲ ἐν
εἰδυῖλλον ποῦ κατέληξε στὸν γάμο
τοῦ Ἰδοῦάρδου καὶ τῆς Μπέττις

ἀρχίζει ἐκεῖ ὅπου τερ-
μάνει ἡ γλῶσσα τῆς ποιήσεως.

TO FIELD

Εγώ, φτωχός τραγουδιστής, έχω να σου προσφέρω
μόνο τῶν ἀτεχνών στροφῶν, τὸ μπουκετάκι αὐτὸ
καὶ γι' ἀλοιβή μου, στὰ γυῖα χελάκις Μιᾶς ποῦ ξέρω
κατέβα σὺ καὶ γέλασε, φιλάκι ἐρωτικό!

ΤΟΥ ΠΟΛ ΒΕΡΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

ANTPE MOPOYA

ἰ * * Ἡ εὐγένεια δὲν κοστίζει τί.
 ποτε καὶ τ' ἀγοράζει ὅλα.
 (Κα Μόνταγκ)
 * * Ὁ φόβος τοῦ θανάτου εἶνε
 χειρότερος ἀπ' τὸν θάνατο.
 (Σ ενέκας)
 * * Ὁ φθόνος εἶνε τοῦ πριόνι τῆς
 ψυχῆς.
 (Σ ωκράτης)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΦΤΩΧΗ —————
————— Κλάρα!..

τέρα μου... 'Εγώ ξέρω ὅτι κάνει
ὅλες τις ιδέες της καὶ τὰ σχέδιά
της. Εἶνε ἀδύνατον νὰ πηγὲ στὸ
Ποντοῦαῖ, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῇ. 'Α
δύνατον.. ἀδύν..

Ἔξαφνα, ἡ Κλάρα ἔνοιωσε ὅτ
ἔχανε τὴν δυνάμειν της. Τὸ φῶς
της ἔβγαλε καὶ ἀνὰ τὸν αἶμα.

Τὰ
Καμύματα

ακριντί του Θρασύβουλου
Ὁ καιρός
ρχισε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ
ὁ καὶ ἐπίσημη βροχὴ

Tà
Ricono

—Κυττάξτε ὅλοι, ἐφώναξε ἑαφνικά ὁ Κέσλερ. Βλέπετε ἐκεῖ κατὰ πύλων αὐτὸν τὸν σκεπτικὸν ὄγκον ποὺ θραύονται τὰ κύματα; Εἶνε ὁ σκελετὸς ἑνὸς γαλλικοῦ ἱστιοφόρου πλοῦ καυχήθησε τὸν περασμένον χειμῶνα σ' αὐτὸ τὸ μέρος, μιά νύκτα διηγήθη μὲ ὅλο τὸ πληρωμὰ τοῦ ποτοῦ ἐκαπέντε ἀνδρας. Τὰ πτωχὰ μὲν δὲν ἐξαφανίζονται ποτέ, δὲν τὰ εἶδε κανεὶς, Ε. λοιπὸν θὰ ἐμφανισθοῦν τῶρα. Νὰ καί! "Ἐρχονται. Κυττάξτε.

—Ἐκυττάξαμε ὅλοι σιωπηλοί, κρατώντες τὴν ἀνατολήν, καί, ὅρθοι, καί με ἐντέτακτοι τὴν προσοχὴν. Μὲσ' τὴν γαλήνην τὴν περὶ τὴν φώτιστον βραδυὰ δὲν ἀκούγονταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ἡ βουὴ τῶν κυμάτων.

—Προσέξτε! φώναξε πάλι ὁ δόκτωρ Κέσλερ. Νὰ καί τὰ ἀναβαίνουν ἕνας ἕνας στὴν αἰμιουδιά.

Πράγματι, τὸ ἕνας μετὰ τὸ ἄλλο, ἀρχίσαντα νὰ ἐμφανίζονται στὴν ἀκροθαλασσίαν, ἐπάνω στὰ κύματα, ἐκείνηντε σκίες ποὺ σιγά-σιγά μεγάλωναν καὶ ξεχωρίζαν καθαρά. Φάνηκαν πῶς ἦσαν ἀνθρώπινες σιλουέτες. Προχωροῦσαν δεξιζόντες ἐπάνω στὰ κύματα, μὲ θήματα ἀργά.

Βλέπαμε καθαρά νὰ στάξῃ τὸ νερὸ ἀπ' τὰ κατασκαμμένα φορέματα τοὺς καὶ τὸς πλοῖα τῶν περισσοτέρων, ξεχωρίζανε τίς μαυροκίτρινες φουσιονομίες τους. Προχωροῦσαν διαρκῶς καὶ ἐθθάναν στὴν αἰμιουδιά.

Δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ.

—"Ἀρκετὰ, γιατίε! ἐφώναξε.

"Ἀρκετὰ. Διᾶθε τοὺς! ἐφώναξε.

"Ἡ φωνὴ μου εἶχε γίνει τόσο θραχηλὴ πού δὲν τὴν ἀνεγνώριζα πια. Μὲ εἶχε κυριεύσει ἕνας παρά-ξενος ἀπερίγραπτος τρόμος, ποὺ μ' ἔκανε ν' αἰφιδάλλω, ἂν ἡ μακαβρία ἐκείνη συνδεῖται μὲ ὑψηλὸν στὴν διαταγὴ τοῦ δόκτορος Κέσλερ.

"Ο νέος ποὺ τὸ ἀτόγνωμα δήλωσε περὶφραστός, πῶς θ' ἀντιδρᾷ στὴν ὑποβολὴ τοῦ γιστροῦ; Κίττα, ἐξέ τῶρα κι' αὐτὸς μετ' ἐκείνην τὴν ἰσχύϊ, τὰ μάτια τουρλωμμένα καὲ μὲ μιὰ ἐκφορὰς τρόβου τίς δεκα-έντε ἀνθρώπινες σκίες.

"Ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας δυνατὸς ὑμνὸς ἀκουσθῆκε καὶ ἕνας ἀπὸ τῶν συντροφιά καὶ βῆκε ἀπὸ τὴν ἐρηρὰν καὶ καὶ προῆλθε τοῦ ἑνὸς τοῦ ἄλλου ἀκούοντάς. "Ἄλλα κανένας δὲν ἐπρόθεσε σ' αὐτὸν. Ὅλων αὐτῶν τὰ μάτια ἦσαν καρφωμένα πρὸς τὴν τοῦερη ἐκείνη ὁπτασία.

—Θάβειν πιά γιατίε! ἔσαναφώ-κεια ἐγώ. Δὲν ἀκούετε ἐπὶ τέλους!—

Διᾶθε τοὺς.

Ο δόκτωρ Κέσλερ ἔκανε μιὰ ἐπιμονα καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὅριστε, δὲν ὑπάρχει τίποτε, δὲν ὑπάρχει τίποτε παρὰ μόνον στὴν ἀνατολὴν σας. "Ἦταν μὲν αὐτὰ καί. "Ὅλοι σας πέσατε θύματα ὀφθαλμοῦ.

Πράγματι ἡ μακαβρία συνδεῖται ἄνω δεκαέντε σκίαν εἶχε γίνει ἄ-αντι.

—Νεαρὲ, ἐχάσασα, ἐπρόσθεσε δόκτωρ Κέσλερ στὸν καυχησιᾶν ἰνέο.

—Ἐχάσα, ψυθύρισε ἐκείνος μ' ἄν στανεγάμω ἀκουσιφύσεως.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφατσε στὴν ἐρηρὰ καὶ ἡ κ. Χερουέλ.

Τοὺς εἶδαστε; τὴν ρώτησαμε ἐν μιᾷ φωνῇ.

—Ὅχι, δὲν εἶδα τίποτε ἀπὴντε στὴν ἀκροθαλασσίαν. "Ἦμουν στὸ παράθυρο.

—Μὰ πῶς καὶ φαίνεται ἡ ἀ-εργοναλιά; Πῶς δὲν εἶδαστε τίπο-τε;

—"Ἡ κ. Χερουέλ δὲν εἶδε τίπο-τε, ἔκτιν, ἵνα βρισκόμην ἐξω ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσίαν.

Τότε τὴς διηγηθῆκαμε τί εἶχαμε δῆ.

—Μὰ ἡ Μαρτίττα δὲν εἶδε;—

ὥστες ἀνήκουσεν ἡ κ. Χερουέλ.

—"Ἡ καριέρηα σας;

—Ναι, ναί. Τὴν εἶδα νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἀκροθαλασσίαν. Θὰ ἔπρεπε ἐκείνη θύμα τῶν ὑποβολῶν κι' ἐν τῇ ἀνατολῇ.

Ἦσαν ἀπαραβίαστοι. "Ἡ καὶ ἐκεί-νη πῶς ἔπρεπε νὰ ἀναβραβιασθῇ μὲ

«Ἡ Κλάρα γύρισε ἀπ' τὸ σχολεῖο τῆς τραγουδώντας τὸ ἀπὸνευμένο αὐτὸ. Ἀντιπονοῦσε νὰ ἐξαναβρῇ τὴν ἀσχηπμένη τῆς μαμάς, τὸ χαμόγελό τῆς καὶ τὸ στοργικὸ τῆς ἀγκάλιασμα...

Τὶ περίεργο ὅμως! Δὲν ἦταν κανεὶς στὸ σαλόνι, οὔτε στὴν τραπεζαρία, οὔτε στὴν κρεβατοκάμαρά της... Ἡ Κλάρα ἐτρεξε στὴν κουζίνα.

«Ἐχεὶ θυγὴ ἔξω ἡ κυρία; ῥώ- τῃς τὴν ὑπέρβρια.

Μάλιστα! Θεοπονίς. Δὲν ἔγυ- ρισε ἀκόμα! καὶ εἶνε ἀργά!

— Παράδεισο! Δὲν μοῦ εἶπε πῶς θὰ ἐβγαίνει, σήμερὰ! Νομίζω ὅτι θὰ τὴν εὐρίσκα ἐξῶ νὰ ρά- ῃς... Σοῦ εἶπε τίποτε, φε- γοντάς;

— Ὅχι ἀπολύτως τίποτε, ὅπως καὶ τίς ἄλλες Τρίτες. Συνήθως ὁ ὅ- μως, στὶς 6 εἶνε γυριστέ, καὶ πολλαὶ θὰ νὰ γυθῇ πρὶν ἔλθετε ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Ἡ Κλάρα ἦταν τόσο ἀνήσυχη ὥστε δὲν ἐπρόσθετε τίς παραένει- κείνες λέξεις: «Ὅπως τίς ἄλλες Τρίτες...» Δὲν ἤξερε νὰ ἔχη καμ- μιά δουλειὰ ἔξω ἡ μητέρα τῆς. Ἐπρεπε νὰ πληροσφορῇ, νὰ μάρ- ποῦ ἦταν, τί τῆς εἶχε συμβῇ. Θέ- μου, τί νὰ τῆς εἶχε συμβῇ;

Θὰ πᾶς τὴν ἀστυνομία εἰ- πε. Ὁ ἀστυνόμος σχετίζεται μὲ τὴν φιλικὴν καὶ οἰκονομικὴν τὴν Ζα- ρεμλίτη. Θὰ μὲ δεχθῇ αἰσῶς καὶ θὰ μτῶρῶ νὰ μάθω κατ'...

Πραγματικὰ, ὁ ἀστυνόμος τῆς ἐδόθηκε αἰσῶς. Ἦταν συννεφί- στος σὲ τέτοιες ἀντιπονοὺς. Τέτοιες περιττές ἀνησυχίες, ποὶ ἀδοχεῖνόντουσαν ἐκ τῶν ὑστερῶν ἀδικαιολογητές. Ἀλλὰ ἡ συγκί- νησι, τῆς μυχρῆς αὐτῆς εἶχε κατὰ τὸ τόπος ἐλικοκίνες, ὥστε σκέφθη- κε δίχως νὰ βέλῃ τὴν κόρη του Νικόλο, ποῦ εἶχε τὴν ἴδια περί- που ηλικία μ' αὐτήν.

Τηλεφῶνησε λοιπὸν καὶ ἐξήτησε πληροφορίες. Μίλησε ἀρκετὰ στὴ τηλεφῶνο. Καὶ ἔαφ'αυ τῆς πῆλ- σης τὴν Κλάρα, σκυθρωπάζοντας. Δὲν ἤξερε πᾶς ν' ἀρχίσῃ.

Συνέδῃ δυστυχῆμα; φῶναξεν ἡ Κλάρα ταραγμένη.

— Ναι, ἡ μητέρα σας βρέθηκε στὸ δρόμῳ τὸ Ποντουάξ, πληγ- μένη στὸ κεφάλι, ἀπὸ ἕνα ἀ- ποδομωρυσμένο αὐτοκίνητο...

Ἀλλὰ ἡ Κλάρα δὲν ἄφισε τὸν ἀστυνόμου νὰ συνεχίσῃ.

— Ὅχι δὲν εἶν' αὐτὴ! εἶπε ἀ- ναστενάζοντας μὲ ἀνακαούφισι. «Ἐ- γὼν λάθος, Δὲν εἶχε καμμιὰ δου- λειὰ ἡ μαμά στὸ Ποντουάξ, καὶ δὲν πηνάεινε ποτὲ μὲ τὸ αὐτοκί- νητο. Δὲν ἔχουμε, ἄλλως τὸ αὐ- τοκίνητο, κυρίε.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπέμεινε, μὰ μὲ κάποια ἀμηχανία μὲ τὰ μάτια χα- λυμμένα:

— Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἦταν ὅ- σος τῆς Δὲν ὀδηγῶσε ἡ ἴδια... Τὴν συνοδεῖ ὁ κάποιος...

— Ἰσως ἦλθε καὶ τὴν πῆρε ἡ ἔαφ'αυ κάποιος φίλῃ τῆς. Μὰ τότε θὰ εἰςποιοῦσε τὴν καμαριέρα... Μοῖρῶτε νὰ μοῦ πῆτε τὸ νομιο- τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ αὐτοκινήτου;

— Εἶνε ὁ κύριος Ζακ Μουρ- μένι. Ἦταν ὁδὸν Τάμπλ. Θὰ τὸν ἐρεῖτε, ἀσφαλῶς!

— Ὅχι καθόλου! Βλέπετε λοι- πόν; Δὲν θὰ πρόκειται γιὰ τὴ μη-

τε τὰν ἀνδρὸν τοῦ πληρώματος τοῦ Ἰστωφόρου ποῦ βούλιαξε τὸν χειμῶνα.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἀκούσθηκε ἡ ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά μιὰ στριγγλὴ φωνή, νουκαεῖα φωνή...

— Ζάν Πιέρ! Ζάν Πιέρ!

Ἦταν ἡ Μαριέττα ποῦ καλοῦσε τὸν ἀρσενωστικὸ τῆς.

Τρέμας δῶι πρὸς τὴν ἀκρο- γαλιά, νὰ φωνάζοντας τῆς:

— Μαριέττα! Μαριέττα!

Δὲν εἶχε ὅμως τίποτε παρὰ μιὰ σκία ποῦ πᾶνε μὲ τὰ κύμα- τὰ κι ἡ πέπτα χάσκει. Ἦταν ἡ Μα- ριέττα. Εἴχαμε φάσκει πολὺ ἀργά γιὰ τὴν σώσωμα.

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρῶτὸ τὰ κύ- ματὰ ἐβγαλάν στὴν ἀμμουδιά τὸν ἦν δυνάμιξιμένη νῆα εἶχε πᾶς τραγικῶς.

Κι ο αστυνόμος ανησυχούσε. Φώναξε τον γραμματέα του.

— Νά μιά σχήμη ιστορία. Μοι ακούληϊ τοῦ εἶπε. Ἡ μητέρα τῆς μικρῆς εἶνε μιά χήρα πού θέλει ῥεῖσι ὡς τώρα ὅς υποδέχεται ἡμέρη κληϊ. Ἡ κόρη τῆς τῆς σεβόταν... Ξεφάνικα γκρεμίσθηκαν ὅλα, ὅλα ὀλλάσαν ἀπ' ἓνα αὐτοκτονικὸ πτοῦ στυγνῆσι! Ἀποκαταλῆθηκε ἓνας ἐρωτικὸς δεσμὸς, τὸς καλὸς κρυμμένος, ὡςτε δὲν τὸν ὀπποῦτε ὅταν κανεῖς. Καὶ θὰ εἶναι, σὰν ὀφθαλμοὺς ἡλίθιος, ἑσπεῖρα τὴν αὐφωβία, στὴν καρδίᾳ αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης μικρούλας! Μάντεψε φαίνεται τὴν ἀλήθεια καὶ λιποθύμησε ἀπὸ ντροπῆς καὶ λύπης, ἀπὸ γοῦσθους...

Ἐκείνου πού στενοχωροῦσε πρὸς τὸν πολὺν τὸν κύριο αστυνόμο, ἦταν αὐτὴ ἡ Κλάρα. Ἐστὶ λιποθυμῆ, ἐμοῦς ἀκόμα περισσότερο μὲ τὴ Νικόλ του. Καὶ θὰ ἤθελε μὲ κόψε θυσιὴ νὰ τῆς κρύψῃ τὴν ἀλήθεια τῆς καυμένης τῆς μικρούλας!...

Ὅταν τὴν εἶβε νὰ συνέρχεται καὶ ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια τῆς φῶς, νὰ εἶ μὲ ἀνακούφισι:

— Α, ἐπὶ τέτοις μικρῇ μου. Μὴν κανέτε ἔτσι!... Ἰσως νὰ ἔχετε δικη. Ἰσως ἦταν λάθος. Γυρίστε τοῦ σπῆτ' σας. Ἐγὼ θ' ἤχητο ἐν τῷ μεταξύ περισσότερες πληροφορίες. Ἄν ἴδουμι... Φαίνεται πὺς συνέβη κάποιο λάθος, καὶ ποῖα παρεξηγήσι:

Ἐνα χαμόγελο, τρεμουλιαστὸ φάνηκε στὰ γέλια τῆς Κλάρας.

— Καί, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια... ψεύδου. Ὁχι... δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὅ, ἦταν, τόσο εἶνε, ῥετικὸ τόσο ἀνεξήγητο... ὡς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σκεπτοῦ! Ἀδύνατον νὰ εἶνε ἡ μαριὰ!... Ὅ, ἦταν... θὰ ἦταν αὐτό, ἡ τρομερῶς ῥη καταστροφὴ!

*

Μόνος τώρα στὸ γραφεῖο τὸν ὁ κύριος αστυνόμος ἀσκέπτεται τὸν σκεπτεται. Φτωχὴ Κλάρα!... Ἡ χὴ Κλάρα! Ἐπειτα δίνει διατάγες, βάζει σὲ κίνησι πούδα πρῶτα.

Ποῦτε, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀλλάξῃ τὴ μορφὴ τοῦ θανάτου καὶ κινήσι νὰ ἀσφίρεισ τὸν ποῦτι καὶ σκανδαλῶσι χαρακτῆρα τοῦ καταλαβάνει καλὰ ὁ κ' ἀστυνόμος ἄντ' νὰ διατηρηθῇ ἄθικτο ἡ ἀντιπ' υἱὰς κοπέλας, πρέπει νὰ διατηρηθῇ ἄθικτο στὴν ψυχὴ τῆς ἡ εἰκόνα τοῦ ποσοῦτο πού ἀνέπαι. Σκέφθηκε ἀκόμα ὅτι δὲν εἶνε καὶ αὐτὸς αἰώνιος... καὶ δὲν ἤθελε μιά μέρα, νὰ μῶσθ ἡ κόρη τοῦ ἑνα ὀρισμένῳ μυσητὸ τῆς ζωῆς τοῦ. Πῆρε λοιπὸν ἓνα χαρτὶ καὶ ἀρχισε νὰ γράφῃ:

«Αγαπητὸν μου Ζολέ. Μὴ νὰ περμῆνεις πιά, οὔτε ἀποῦς οὔτε αἰρίο. Θέλω νὰ μείνῳ πλεόν ἓνα γέρος μπαμπάς. Ἀπαρνοῦμαι τὰ ἔρατα...»

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ θανάτου τῆς μητέρας τῆς Κλάρας κανονισθῆκε ἑνολοκά. Τὸ σκανδολο ἀσκεπασθῆκε.

Ἡ Κλάρα δὲν ἐποφισάθηκε τὴν αἰσιοτῆτα τῆς νεκρῆς. «Ὅλα πῆγαν καλά»

Καὶ ὅταν γούισε τὴ νύχτα σπῆτ' τοῦ κ. ἀστυνόμου, ἦταν πάλι πολλὸ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑατὸν τοῦ. Καὶ νῖα πρώτῃ φορὰ φέλλησε τὴ Νικόλ του. γούισε νὰ ντοῦ πεταῖ μὲ τὴν καρδίᾳ ἐλαφροῦ σὺ πούπουλο.

ΖΑΝ ΠΕΡΙΝΣ

❖ ❖

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Ὁ Βολταίρος ἔκανε τὸν καλὸν τερο χαρακτήρισμὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας: «Εἶνε μιά συγκεντρωτῶσι λινάκι ἀνάρμοστη, πολλὰ ἀριστοκρατικῆ ὁμοῦ. Συναντὰ καὶ νεις ἐκεῖ μαρκησιῶς, δούκας καροδιναλῶσι, πρίγκητας, ἀκόμη καί... ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων»

*

Ὅταν τὸν γερμάστῳ τοῦ εἶπε ἀποτραβηχθῇ στὸ φερνὸ ὁ Βολταίρος, ἐβλεπε μιά μέρα ὅτι ἐπὶ ἀπ' τὰ βιβλία τοῦ εἶχε καὶ τὴν Παρίσι ἀπ' τὸ χερί του δημίου.

— Καλὴ δουλειά, εἶπε, τὰ δι

—Καλὲ ποιά εἶναι ἡ Ζαμφῶ τῇ γεϊτῇ τῶντας τῇ σκούπῃ;
—Δὲν τὴν γινώσκω.
—Ρασμια τοῦ Καλαμά;
—Ἦβοι θὰ λῶ! ὅτι χητῆκε μ' αὐτὴ τὴν ἀγνώριστη; Πῶς νὰ αὐτὸ τὸ κολοράτο σουσοῦμια τσῆ.
—Εἶνε τώρα τοῖς κοπέλλες πῶς σκεπάζω γιὰ κολόρια;
—Χαρὰς τῇ μὲ τοῦ Τρίφτη μὲ μὴ πῶς εἶχε ἐφτά λογιστῆ. Καλὲ πῶς κοίτα.
—Μὰ δὲ θυμάσαι ἅμα ἡπηγαίναμε σὺ γάζες;
—Μονάχα ἄσπρη μου. Δὲν ἤγενοῦν τωρινές. Καὶ καὶ κλέτες πού ἦτανε μὴ κια!
—Ἀκριβῶς ἐκεῖνη πὸ μακρὰ τυλιγμὴ κίτρινες, τετράγωνες οἶνα.
—Νὰ κι' ἄλλη.
—Εἶνε ἡ κουνιὰ γόρσασε ἐχτές.
—Καλὲ, μὴ μὴ "Αχου! ἴδιο θερίο δὲν ντρέπεται ἡ γυνίκα.
—Ἡ Τερψιθέα πλὴν.
—Ἡπῆγα στήν.
—Καλὲ, πότε κ' ῥώτησε ἡ Ζαμφῶ.
—Ἐχτές. Πῶς.
—Ἀφού σ' ἀρέσει περισσεύει...
—Δὲν εἶνε καλὴ νισσα ἡ Τερψιθέα.
—Καλὴ ναι, μὴ κολόρια! Σοῦ πᾶν.
—Ἡ Ζαμφῶ πρόσ.
—Ἀληθεῖας, σοὶ τὰ μπιμπικία καὶ πού ἔχεις στὰ μούλα μένες εἶνε καλὲς πιά χαρέμια!
—Ἡ Τερψιθέα δὲ μωμένη μέσα.
Τὴν ἄλλη μέρα γάδα καὶ ζήτησε νὰ τῆς τὰ πλύνῃ.
Μέσα δὴμος στὰ γάζα καὶ τὴν ἐβαρδοκόφινω.

Γάζα

αὐτὴ τοῦ περνᾶ; ρώτησε
σὰς τῆς τὴν Εὐανθία, κρα-
ποῦ σκουπίζε τὰ κατωφλί-
α. Ζαμφοῦ μου; Εἶπε ἡ 'Ε-
τοκούε.
Καὶ γιὰ καλὴ ἡτυλι-
παρδαλὴ γάζα, κ' ἤγενεκε
τὴν γνωρίσῃ ποῦ μέσα σ'
συλπάνι ἡχαθῆκανε οὐλα τὰ
ιδόδας. Δὲ βλέπεις οὐλες τοῖ-
ζονται μὲ γάζες λογιῶ λη-
κ! Εἶδα ἐχτές τῆ Σουσάνα
γάζα πανοῖ, πού θαρροῦσε
ἀνεμοπύριμα στὰ μοῦτρα
ἀντ' ὁ ἀνθρώπος!
ὡς καὶ στὸν καιρὸ μας
κ' μπάνια ἡτυλιγοῦμαστε μὲ
ρὸς, καὶ μπλου, Εὐανθία
στε κουδουνάτοι σὰν τοιοί-
τὰ φορὰ ἡβάξαμε καὶ βε-
χαρὰ, ὅχι αὐτὰ τὰ ρεζίλι-
τὴ στιγμή ἐρχότανε μιὰ ἀ-
σὲ μιὰ γάζα μὲ γραμμές
πανοῖ καὶ λουλουδία πρᾶ-
εἶπε ἡ Ζαμφοῦ.
αὐ σου ἡ Τερψιθέα, τὴν ἀ-
λωναίνεις! 'Ἡ Τερψιθέα; ἰ
τῆ Σαντορίνης εἶνε. Σαν
αὐ φόσα!
ἰασε καὶ καλημέρισε.
κκλαίσαι, εἶπε.
ν πῆρες τὴ μοδάτη γάζα;
ατασυγχωσμένη.
οῦ φαίνεται;
ἰ εἰσέναι, τοῦ ἀλλουνοῦ τοῦ
Εὐανθία; ρώτησε τὴ γειτό-
ατὴ καὶ σκοντοσέζικια, οὐλο
κίλας.
μὲ κάποια κακία.
σκεπάζει τὴν ρυτίδες καὶ
αυ φαίνονται κι' οἱ πανάδες
αὐ σου. Γιὰ μερικὲς ἡλικιω-
οὐτὲς οἱ γάζες. 'Ηγενίκατε
εἶπε τίποτα μὰ μῆκε θυ-
ο πρῶτ' ἡ Ζαμφοῦ εἶχε μπου-
ερικά ροῦχα τῆς Τερψιθέας,
ροῦχα ἐπῆρε μὲ τρόπο τῆ
κάτω - κάτω στὸ μπουγα-

“Ο”
—
τὰ ρο-
δα κυ-
—
κόρη.
νε ἀσ-

Δυ-
νας τ
ποια
ἀνθρώ
“Ο
του δ
—
νας ο
—
παρ

Δυ-
μου
σου ε
—
τοτε
πλό!

ΛΑΜΜΑ

Πιάννος
στην
Τσιγώνα

“ΑΙ μ’
“Ανοίξ’
τὴν καρδιά μ’
ἔξω δὲν μπορῶ
γιατρία μ’...
ποῖπὸν προυχτές
ἀπιστία,
συναχὸς κὴ ἐέρς,
ν’ ἀστεία).
κυκλοφορῶ
μὲ ἰπποδηλάτου,
μ’ ἕνα θηλ’ κὸ
νὴνῆλατο.
παρακάλεσε
τὸ “κάνου,
δὲ ποδῆλατο
τὶς ἀπάνου.

Κοι-
κὴ
Στο
εἶπα
Φλό
εἶπα
“Ἰδὲ
Κα-
οὐρ
κὴ
κι’
Ταῦ
Πα-
κι’
“Ο
Διδ

ήρθαν τα πρωτόβροχια.
 την ποτίζεται κι' η γη
 κι' θάχουμε παραγωγή
 κι' πούμε... «Έχω φτώχεια!»

που πηγαίνεις και πατάς
 λασπες και νερά βουτάς
 «Είπ' η 'Αθήνα ίδια
 «άν τοίχο - τοίχο περπατάς
 κι' τάχα στα ψηλά κυττάς
 «σταζουν τα κεραμίδια!

Και ο καιρός είχε κακό
 Και βρέχει βρέχει διαρκώς
 (Κιός
 «Απ' το πρωί στο βράδυ
 Και συλλογίζεται ο λαός
 — 'Αφού υπάρχει Ένα
 (Θεός)
 Γιατί δεν βρέχει... λάδι
 «Έτσι περνά η εποχή
 Με την ψυλή - ψυλή βροχή
 Κι' ο κόσμος δεν αντ
 (Χει...
 Είναι ο βίος μας βραχνή
 Μά πάει κιόλας να βρ
 (Χήρι)
 Και βρέχει... βρέχει
 (βρέχει!...)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

ν την έζητησε η κουνιάδα της της ε
 «μην! που την έδωσες κατά λάθος
 «απ' και δεν την είδα. Ήμπε στη μπου
 «ήξεραψε. Νατρηνε.
 «ου! ξεφώνισε με απελπισία η γερο

ματιάσανε καλέ. Δεν πιράζει, βά
 «ρη, είναι πια άρχοντες!»

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΚΟΡΑ

Ποιός Είνε ο άνόητος;
 «άνθρωποι που αντιπαθούσαν πολύ
 «άλλον, συνητήθησαν μια μέρα σέ
 «μνη πάροδο, από την οποία μόνο
 «ως χωρούσε να περάση.
 «νας άπ' αυτούς τότε στάθηκε άπέν
 «πυλάκου του και του είπε θυμωμέ
 «νεν παραμερίζω ποτέ για να περάσ
 «ήτος!
 «Εγώ όμως παραμερίζω. Περάστε,
 «αώ, περάστε!

Ύπερσυντισμός

«φύλας συζητούν:
 «Έκανε λέει; Του φθάνει του άκ
 «αυτό για τό βραδυνό του;
 «Οχι, επειδή όμως τό βράδυ γυρνά
 «ό στίτι μεθυσιμένος, βλέπει τό αύτό

«την ήφουρτώθηκα
 «έρνα διασπινίδα,
 «α την 'δωκα ή λιγουήθε
 «α σ' 'ακέρή ή βίδα!

«κούμπανι του μπράτσου της
 «δωδιάζε κουλόνια,
 «οισουθα πίσου μ' εύωδιές
 «ήζα ή λεμόνια.

«σκυβε για να μού μ'ήή
 «ριζε λιβάντα.
 «πρώτου χιλιόμπτρου
 «καρδιά μ' άγάντα!

«ουα! Κή χαϊδεύοντας
 «πρόπλοστο της δέριμα
 «-Δεσ' νπις, κατέβα αύτου!
 «θα κάνου τέρμα.

«βα κή μι ζούρλανες
 «σκουληκαντέρη
 «γαινε στου διάουλο
 «κόμα παραπέρα!

«κι, 'Εστο πρύνς γνώνσι σου,
 «να, που μ' έφειρξ
 «κ του συστάδην κή μακράν.
 «ι ά ν ο ς σ' ό μνησθήρ»
 «του πτότων

Λ. ΚΑΡΑΚΑΤΣΟΥ

KΑΡΑΜΠΕΤ

‘Ο σατρά

‘Ο φίλος μας δὲ Καραμπέτ τρεῖς καρέκλες — σάν παληὸς ἀπὸ ἕνα καφενεῖο μιᾶς παρόδου ἐκάτιψε ναργυλὲ μὲ φρος περιλαγχολικό.

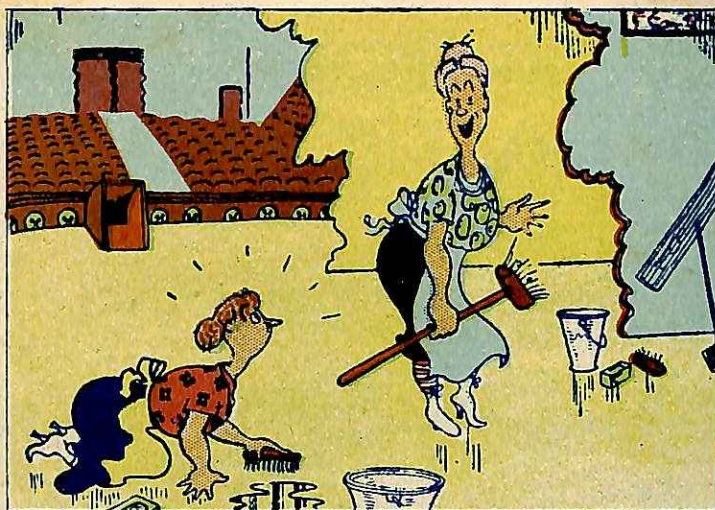
‘Ἐνας φίλος του ‘Αθηναῖος σύγγαζε τακτικά στὴν συντροφισκοῦσά του ὅλες τίς ἀτυχίες αὐτοῦ τύπου μὲ τὴν εὐφάντασόν του, τὸν πληροφοροῦσε:

- Τί κάνεις Καραμπέτ;
- Τί νὰ ἐνομαί τζάνεμ Κωσταντίνος; Φουμάρω.
- Καλὰ, μὰ φαίνεται σάν νὰ νερὰκι.
- Μεράκι, σεράκι, τί ντουλὶ;
- Ἐλα, καίμενε, πές μου, καρδιά σου, καμμιὰ καινούργια πούτσα;
- Ναί!
- Τί εἶνε πάλι;
- Ἀφκαρία!
- Τί εἶν’ αὐτό;
- Ἰνκνάντο μπέ! Τέλει ν’ ἀποῦλητ’ νὰ ἐνεταί, παληὰ πρός τὸν Ἰνκνάντο.
- ‘Α! αἰθούσα παλῆσεων εὐρότεραι! Ἐοὐ τί λές;
- Ἐγὼ τί νὰ λές; Τίποτις;
- ‘Ο φίλος κάθησε πλάι του, καφέ καὶ τοῦ εἶπε:
- Ἀκούσε Καραμπέτ, θὰ σὲ καὶ εὐκαιρίαν. Ἐοὐ εἶσαι ἐνὶ ἀνέκειν σ’ ἕνα ἔθνος ἔξωτον, μὰ πρῶτης, μιὰ φυλὴ ἱστορικὴ βασιλευσῆς ἀκόμα τοῦ Βυζαντίου μέσα στοὺς ὅλους αὐτοῦς καὶ παῖνιόν τῆς καλῶς ἀνδραγαθίας σου σὲ μιὰ γυναίκα μὴ ἐξαιρεῖς μέσα στοὺς ἀνδραγαθιστὰς σου. Λοιπὸν νὰ σὰ σκληρὸς, ν’ ἀρνῆσαι, νὰ χαρακίθῃς. Μηκέως;
- Που νὰ μπῶ μπέ;
- Κατάλαβε;
- Κατάλαβε, μὰ ντύσκολοὶ πῶ φουὸ ἀπὸ ἐναρρήχη.
- Μη τὸ πῆς. Νὰ λές δχι, λὼ ἐγὼ. Εἶμαι ἄντρας καὶ θέλω!
- ‘Ο Καραμπέτ τὸν ἀνέτισε εἰπε:
- Ντίκου ἔκεις. Τὰ ἐνεταί Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνῃ ἀπὸ σκληρὸς, ν’ ἀρνῆσαι, νὰ λῆς ἐκεῖνα πὺ λείει ἡ Σουρπουῖτα. Πῆγε σπῆτι τὸ βροδάκι καὶ σατράπῃ. Ἡ Σουρπουῖτα τὸν ξένα.
- Τί τὰ ἐνεταί Καραμπέτ. Τὰ ἀνοίγει σάλλα γιὰ πούλησι.
- Ὅκι, ντὲν τὰ ἐνεταί!
- Γιατί γιαβροῦ;
- Γιατί εἶμαι ἄντρας;
- Μὰ ὅλο ἄντρας κάνουνε.
- Ὅχι. Ἐγκὼ διατάζω.
- Τί ἡπατες Καραμπέτ!
- Σκληρὸς ἐνῆκα, αὐτὸ νεται!
- Ἡ Σουρπουῖτα δὲν μίλησε πὺς βλέπουμε κάποιον πὺ δὲν καὶ τὸν, νὰ περπατᾷ καὶ νὰ νῆ.
- Ἐλα νὰ κάτσης νὰ φάῃς.
- Ὅκι ντὲν κάτομαι, ὀρθῶς.
- Τί λές Καραμπέτ;!
- Αὐτὸ πὺ λέω τὰ ἐνεταί.
- Ἡ καμμένη ἡ σύζυγος συνάκι, τῆς φάνηκε κάθε ἀρνητικὸν, Τὰ δάκρυα πλημυρίσθησαν.
- Καραμπέτ, ντὲν εἶσαι κλαίματα.
- ‘Ο σατράπης, μόλις τὴν συγκαταμένη ἀμέσως ἐλύγισεν ἔλασε τίς συστάσεις τοῦ τῆς σκληρότητα τὴν ἀνδρὶν ὅλα καὶ σορόπασε σὲ μιὰ τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐχάρισε καλὸκάγαθο ὅπως τὸν κόσμον.
- Ἀμὰν Σουρπουῖτα, νεῖς, ὅτι τέλεις ἐοὺς τὰ ἐνεταί νὰ βγάλῃς ἐμένα, τὰ ἐνεταί νὰ νῆ.

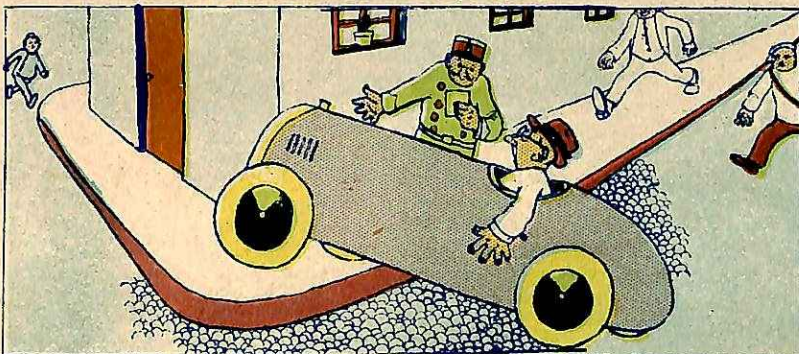

της
αθισμένος σὲ
ἀθηναίος—ἐξω-
τῶν Πατησίων
ροντι καὶ με-
καγάκαρης ποῦ
του καὶ πα-
οῦ Μολιέριου
Σουρπουίτσα
νά! ντὲν βλέ-
της πάλι κανέ-
ἔκειρε ἐσύ;
νοιξέ μου τὴν
σδέα τῆς Σουρ-
βίξωμε σάλλα,
α ἀφκαίρια.
ιριρία! Μὴ χει-
αράγγειλε ἓνα
ὁ μιλήσω τίμια
ἀνδρῶπος ποῦ
ἐμπορικὸ πνεῦ-
ποῦ ἔδωκε καὶ
ο. Γιατί νὰ γί-
πατριώτες σου
σου καὶ τῆς
Εἶσαι μιά κώ-
ρους Ἀρμένιους
ἐρχίσης νὰ εἰ-
τῆς θέλῃσι καὶ
εἶνε τώρα νὰ
γίνῃ ὅ,τι θέ-
τάσσω. Ἔτσι
εἰλά κι' ὕστερα
τσι.
άσισε νὰ γίνῃ
ἀντιθετα ἀπὸ
μῆτῃκε μὲ ὕφος
κυτταξε παρά-
τὸ ἰντέα μου;
καλλὸ μόνιπυλα;
ὁτὸ τὸ ντουλιά.
γὼ ἔτσι τέλω!
τα, αὐτὸ τὰ ἔ-
μὰ τὸν εἶδε, ὅ-
εἶνε στὰ λογι-
ῆται.
εἶπε.
τὰ τρώω.
...
θισμένη στ' ἄρ-
του οὐρλιασμα
νὰ μάτια τῆς.
λά! ξεφάνισε μὲ
δε κλαμμένη καὶ
ῖλου του, ἔξαχσε
, τὸ χαρακτήρα,
στιγμὴ
ψε καὶ μὲ τὸ πὸ
υ τῆς εἶπε:
αμμένος μὴν κά-
α. Ἰνκάντο τέλει

Ο ΣΩΦΕΡ: "Έχεις κανένα άλλο μπόγος, κυρία;
Η ΚΥΡΙΑ: "Έχω ένα ακόμα, τόν άντρα μου..."

ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ: Θα μπορούσα, αγαπητή μου, να είχα μια καλύτερη θέση σήμερα, αλλά είμαι, βλέπετε... γεννημένη για το θέατρο!...

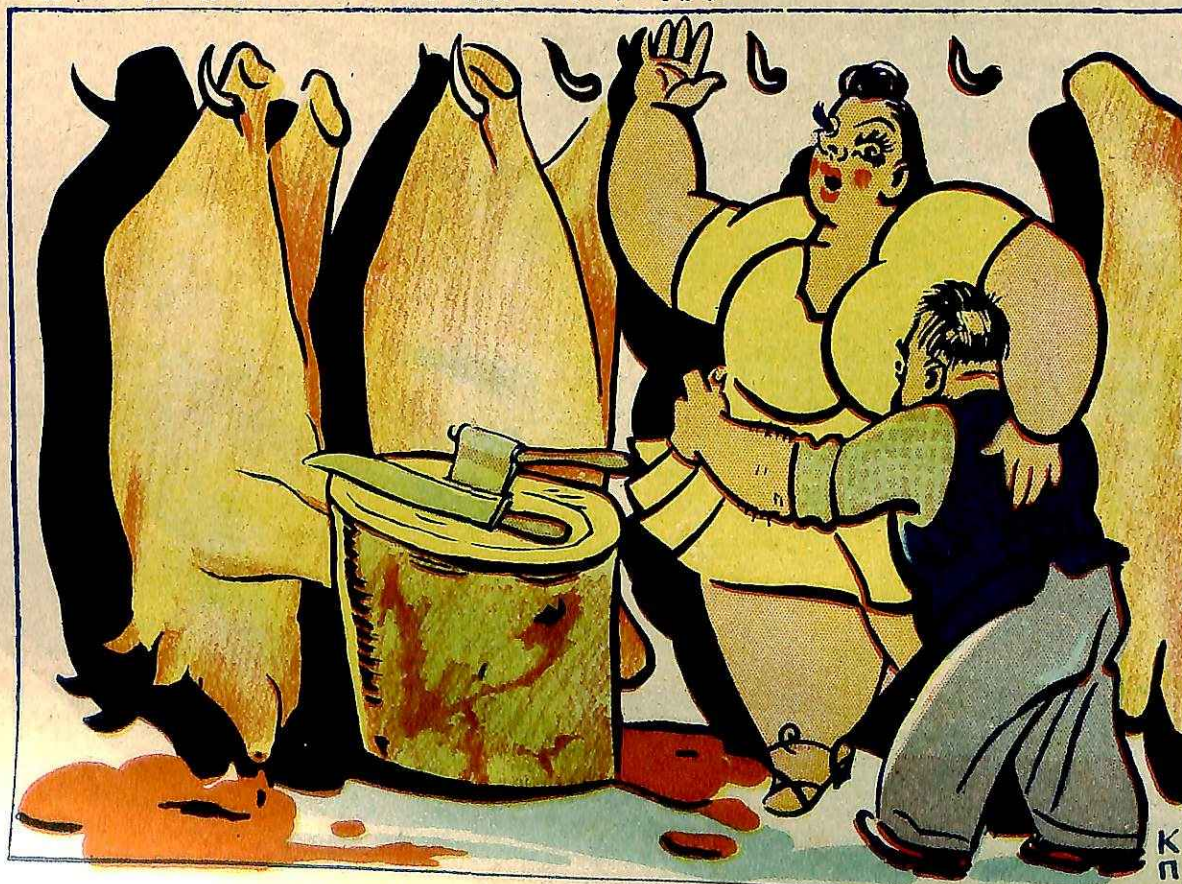

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (στον οδηγό του αυτοκινήτου): Δεν ντρέπεσαι, πρωταγωνίστης του κινηματογράφου σου και να μην ξέρεις να... γ υ ρ ι ζ η ς!...

ΓΙΑΤΙ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δυστυχώς, αγαπητή μου, δεν θα μπορέσω ναρθω να χορέψω μαζί σου...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά γιατί;... γιατί;...

Η ΧΟΝΤΡΗ (στο χασάπη): Πρόσεξε, κύρ' Μήτσο, είμ' εγώ!

Κ
π